

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ'ἔσχατον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἕξασιν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐκὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγκασμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησίαν, . . . δρ. 8,—	Ἐτησίαν φρ. ζρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50
Τριμήνος . . . 2,50	Τριμήνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστην μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ἘΒΔΟΜΑΔΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. ζρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἔτων, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρκάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1909

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 4

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων : — Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, τὸ στρατόπεδον τῶν βομηῶν ἢ ἀπογυγάνων διανοητοῦσθαι. Μόνος ὁ βασιλεὺς τῶν, ὁ γέρο-Βοδόγ, μὲ τὰ δύο θεῖα τέκνα του, τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν, καὶ τοὺς ὑπηρετίας του, ταξιδεύει μὲ τὴν τροχόφορον οἰκίαν του (ἀμαξόστατον), πρὸς συνάντησιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Παρὰ τὴν πόλιν Μπραουνόου, κρηπιοῦνται ὅλοι εἰς τὸ δάσος. Τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Ζινέττα παρατήρησεν διὰ τὸν Βοδόγ ἕρως κυνῶν κάποιον φάρμακον εἰς τὸ ποτήρι τοῦ Τιάρκου. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς ἐβυθίσθη εἰς βαθὴν ὕπνον, καὶ πρὸς μεγάλην ἀνησυχίαν τῆς φίλης του, ἐφαίνετο ἀναίσθητος.

Τὸ σῶμά του παρεδίθετο χωρὶς ἀντίστασιν· μάλιστα μίαν στιγμὴν ὠλισθήσε καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω ὡς σάκκος ἀλεύρου. Ἄλλ' ὁ Βοδόγ τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐξάπλωσε φαρδὺν-πλατὺν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Εἰς τὴν θέαν αὐτὴν, τὸ αἷμα τῆς Ζινέττας ἐπάγωσε. — Ἀπέθανε! ἀνέκραξε. Ἡθέλησε νὰ ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ἀλλ' οἱ τρέμοντες πόδες της δὲν τὴν ἐκράτουσαν πλέον, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι της συλλογιζομένη τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀδειάσῃ κρυφά, κατὰ τὸ δασύτημα τοῦ δειπνοῦ, εἰς τὸ ποτήρι τοῦ φίλου της. Μετ' ὀλίγον ἐπανεῦρε τὰς δυνάμεις της καὶ τὸ λογικόν της. — Ὅχι! ἦτο ἀδύνατον! Ὁ γέρον ἡμίονος τῶν ὑπῆρξε

πάντοτε καλὸς πρὸς αὐτοὺς, τοὺς ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς βλάψῃ. Ἦτο τρελλή... Δὲν θὰ εἶχεν ἰδῆ καλὰ...

Ἡ Ζινέττα ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν φεγγίτην καὶ εἶδεν ἀπὸ ἐκεῖ τὸν βασιλέα Βοδόγ, ὁ ὅποιος, ἡρεμώτατα εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του μικρὰν χρυσὴν ἀλυσίδα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκρέματο ἓν μετάλλιον. Ἐπέραςε τὴν ἀλυσίδα αὐτὴν εἰς τὸν λαίμυρον τοῦ Τιάρκου. Ἐπει-

τα ἐκύνταξε πάλιν τὸ ὄρολόγι του, καί, ἀφίσας τὸ παιδίον, διηρθύθη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν δεμένα τὰ ζῶα. Μετ' ὀλίγας στιγμῶν ἐπέστρεψε, σύρων ἀπὸ τὸ σχοινί της τὴν Λέαν, τὴν γιδούλαν. Ὁ γέρον ἔσκυψεν, ἐπῆρε σιγά-σιγά τὸν Τιάρκον εἰς τὰ χέρια του, τὸν ἐσήκωσεν ὡς μωρὸν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του, ἔπειτα, σύρων πάντοτε τὴν Λέαν ὀπίσω του, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος μὲ τὴν γίδαν καὶ τὸν μικρὸν βοημόν. (*)

Ἦτο πάρα πολὺ! Τί ἐσημαινεν ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια; Ἡ Ζινέττα ἤθελε νὰ μάθῃ, καί, ἀψηφούσα τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου της, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀμαξόστατον καὶ ἔτρεξε κατόπι του.

Μὲ ἔλον του τὸ φορτίον, ὁ γέρον ἐβάδιζε γρήγορα· ἀλλ' ἡ Ζινέττα, ὀδηγούμενη ἀπὸ τὰ βελάσματα τῆς γίδας, ἡ ὅποια ἔκραζε, θὰ ἔλεγες, τὴν μικρὰν της κυρίαν, ἔφθασε τὸν βασιλέα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δάσος εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Βοδόγ, βλέπων τὴν μικρὰν νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτὸν ὠγρὰ, τρομαγμένη, κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη· κατέπεινεν ὀμως τὸν θυμόν του καὶ τὴν ὑπέδεχθη ἡρεμῶς καὶ γελαστός.

— Ἐ, εἰ μικρὴ! τῆς εἶπε· μοῦ φαίνεται πῶς κάποιος κατασκοπεύει τὸν ἀφέντη του!...

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν μεγάλην της ἀγωνίαν, ἡ Ζινέττα δὲν ἠμπορεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη της πρὸς τὸν βασιλέα ὑποταγήν. Ἐδειξε μόνον μὲ τὴν χεῖρα τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Τιάρκου, τὸ ὅποιον ὁ Βοδόγ ἐξηκολούθει νὰ κρα-

*Ὁ ἰτί εὐμορφο παιδάκι... (Σελ. 30, στ. γ')

(*) Ἴδε εἰκόνα σελ. 20.

τη εις τας αγκάλας του, και με σπαρ- κτική φωνή ανέκραξε :

— Τον έσκότωσες, αφέντη, τον έσκό- τωσες ; !

Ο γηραιός ατσιγγανός ένθηκε την πλάτην του κορασίου. Και έξαφνα, σο- βαρός και αυστηρός, τὸ έπιασεν από τὸ χέρι.

— Ζινέττα, εἶπεν εις τόνον μομφής έμένα υποπετεύθηκας για τέτοιο έγκλη- μα ;

— Μά...μά...ξέρω κ' εγώ...έφέλλι- σεν ή μικρά έν άμυχανία. Πητέ μου λοιπόν σείς τί συμβάινει, έξηγήστέ μου!

Ο βασιλεύς εὐσπλαχνίσθη την παιδι- κήν αυτήν θλίψιν και ή φωνή του έγινε γλυ- κεία.—Καλά, άπεκρί- θη, σὺ έχεις τὸ δικαί- ωμα να μάθης τί θά κάμω τὸν φίλον σου, και αύριον θά σοῦ τὸ έλεγα' άλλ' άφοῦ έτυ- χε να ιδῆς αυτό, θά σοῦ τὰ έξηγήσω άμέ- σως άποψε. Έχουμε ακόμη καιρό έως να φθάση ή άμαξα.

Ο χοροισμός.

Ο Βοδὸν άπέθεσε κατά γῆς τὸ άναίσθη- τον σώμα του Τιάρκου, έδωσε την Λέα εν ένα δένδρον, και, λαβὼν εις την χειρά του τὸ τρέμον χε- ράκι της μικρᾶς, ήρχισε να της λέγη : — Ζινέττα, μάθε πρώτα ότι ο φίλος σου δέν εἶνε πεθαμένος' άποκοιμήθηκε μόνον μ' ένα γιατρικό που ξέρω εγὼ και που ποτὲ δέν κάμνει κακόν...Άλλά κύτταξέ τον και συ...βλέπεις ; .. ά- νακνέει...

Πραγματικῶς, όταν έπρόσεχε κα- νείς, έδλεπεν ότι κανονική αναπνοή ά- γεσήκονε τὸ στῆθος του Τιάρκου, και ότι τὸ ἥρεμον πρόσωπον του οὐδένα πόνον έπρόδιδα. Άπεναντίας, ελαφρό- τατον μειδιάμα έπλανατό επί των χει- λών του.

Η Ζινέττα, ησυχάσασα, έψιθύρισε : — Συχώρεσε με, αφέντη ! — Σε συγχωρῶ, παιδί μου. Και ὁ βασιλεύς έξηκολούθησεν : — Άν δέν πρόκειται να θρηνήσης τὸν θάνατον του μικροῦ σου φίλου, πάν- τα όμως θά λυπηθῆς, διότι πρόκειται να χωρισθῆτε. — Ά ! έκαμεν ή Ζινέττα.

— Ναί, υπέλαβεν ὁ βασιλεύς, εἶνε ανάγκη. Ξέρω καλά, ότι κοντά μου δέν θά σᾶς έλειπε τίποτε. Άλλά εἶμαι πάρα πάνω από εκατόν χρονῶν, και δέν μου μένει να ζῆσαι παρά τόσο μό- νον, δσον χρειάζεται δια να σᾶς έξα- σφαλίσω ένα μέλλον. Έκαμα λοιπόν

ένα σχέδιον, δια να γίνετε και οι δύο εὐτυχεῖς. Ξψάξα και βρήκα, μέσα εις τούς Γάλλους άξιωματικούς που περι- στοιχίζουν τὸν Αυτοκράτορα, εκείνον εις τὸν ὁποῖον θά ήμπορούσα να έμπι- στευθῶ τὸν Τιάρκον, εκείνον που θά ήτο ικανός να έξακολουθήσῃ τὸ έργον μου, να γαπήσῃ τὸ παιδί, να τὸ ανατρέ- ψῃ και να τὸ κάμῃ μίαν ἡμέραν άν- θρωπον με κοινωνικήν θέσιν και άξίαν.

—Θά μ' έρωτήσης, πὼς βρήκα αυτόν τὸν άξιωματικόν ; Θά ήτο πολυλογία να σοῦ τὸ έξηγήσω. Σοῦ λέγω μόνον ότι σε λιγάκι, θά περάση από εδῶ, άπ' αυτό τὸ δρόμο, με τή γυναϊκά του.

Έμαθα ότι ή λύπη αυτού του άνδρουγίνου εἶνε που δέν έχουν παιδιά. Αυτό με κά- μνει να υποθέτω, ότι θά δεχθῶν τὸν Τιάρ- κον, και γοητευμένοι από την χάριν του και την ευγένειάν του, θά τὸν κρατήσουν. Άλ- λά πρέπει να πεισθῶν ότι εἶνε έρημος, ὁλο- μόναχος εις τὸν κό- σμον. Γι' αυτό άπεκοι- μισα τὸν μικρόν σου φίλον. Δια να επιτύχῃ τὸ σχέδιόν μου, αυτός δέν πρέπει να ξεῦρη τίποτε. Και γι' αυτό, καθώς βλέπεις, τὸν έξάπλωσα' εἰς αυτό τὸ δρόμο, όπου σε λιγάκι θά περάση τὸ άμάξι με τὸ άνδρουγינו.

Η Ζινέττα δέν έννοούσεν έντελῶς τὰς λεπτομερίας αυτού του σχεδίου, κάπως περιπλάκου δια την παιδικήν της αντίληψιν. Δύο διάφορα αἰσθήματα την συνετάρασον : ὁ Τιάρκος ήτο μὲν ζωντανός, αλλά θά τῆς τὸν έπαιρναν, αλλά δέν θά τὸν έβλεπε πλέον.

Η μικρά δέν έπρόφρασε να ζητήσῃ και άλλας έξηγήσεις από τὸν βασιλέα, διότι ὁ Βοδὸν, ὁ ὁποῖος ήκραάτο κολ- λῶν τὸ αὐτί του εις τὸ έδαφος, εἶχε διακρίνη τῶρα τὸν τριποδισμὸν δύο ίπ- πων και τὸ κύλισμα μίας άμαξῆς, ή ὁποία έπλησίαζε.

— Έρχονται, εἶπε' ή ὦρα ή καλή. Έσηκώσεν από χᾶμου τὸ σώμα του Τιάρκου, και παρουσιάζων αυτό πρὸς την Ζινέτταν, τῆς εἶπε :

— Φίλησε τὸν φίλον σου, μικρή. Θά χωρισθῆτε τῶρα, άλλ' αργότερα θά ξαναϊδωθῆτε. Όταν θά γίνῃ ένας ὁ- ραῖος γάλλος άξιωματικός, θά σε πάρῃ γυναϊκά του !

Η Ζινέττα, συγκεινημένη, έφίλη- σε και τὰ δύο μάγουλα του Τιάρκου, και εἶδε τὸν βασιλέα να έξαπλῶνῃ κά- λιν άπαλά τὸν φίλον της εις τὸ χεῖλος του δρόμου, πλησίον τῶ δένδρου, όπου

ήτο δεμένη ή Λέα. Μετά τούτο άπε- σύρθησαν και οι δύο εις τὸ βάθος του δάσους. Μακρόθεν ήκούετο ὁ κρό- τος της άμαξῆς και εφαινετο ή λάμψις των δύο φανῶν της. Ήρχετο ὁλοταχῶς.

Τὰ βελάσματα και τὰ σκιρτήματα της γίδας εἴλκυσαν τὴν προσοχήν του άμαξηλάτου, ὁ ὁποῖος έσπεράδυνε τὸ βήμα των ίππων, ενῶ διήρχοντο πλη- σίον του σώματος του Τιάρκου.

— Τί εἶνε, Γιάννη ; ήρώτησεν άν- δρική φωνή μέσα από την άμαξαν.

— Δέν ξέρω, λοχαγέ μου, άπεκρίθη ὁ άμαξηλάτης σταματῶν τούς ίππους... Μία γίδα κλαίει...πάω να ιδῶ.

Άμα έπλησίασε τὸ ζῶον, ὁ άμαξη- λάτης εἶδε τὸ σώμα του Τιάρκου, έξη- πλωμένον εκεί, και άνεκραύγασεν. Εἰς άξιωματικῶς και μία ὠραία κυρία έ- ξήλθον εὐθὺς από την άμαξαν.

Ο λοχαγὸς έσκύψεν επί του σώματος του Τιάρκου, και ιδὼν ότι ζῆχ, εἶπε να έξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Άλλ' ή σύζυγός του άντέτεινεν. Εἶπεν εις τὸν άμαξηλάτην να φέρῃ ένα φανὸν από την άμαξαν, και παρετήρει ὑπὸ τὸ φῶς με πολλήν προσοχήν τὸ παιδί, ενῶ ὁ βασιλεύς Βοδὸν και ή Ζινέττα, κρυμ- μένοι πίσω από τὰ δένδρα του δάσους, δέν έχαναν οὐτε λέξι.

— Ω, τί εὐμορφο παιδάκι ! άνέκρα- ξεν ή κυρία.

— Άς το λοιπόν, Λευκοθέα, άφοῦ κοιμάται, εἶπεν ὁ άξιωματικός. Η νύ- κτα εἶνε γλυκαία, δέν τρέχει κανένα κίνδυνο, πάμε εἰς τὸ σπίτι μας.

Άλλ' ή ὠραία κυρία, την ὁποίαν ὁ σύζυγός της άπεκάλεσε Λευκοθέαν, άπορούσε πολύ δια τὸν τόσο βαθὺν ὕ- πνον του παιδίου, τὸ ὁποῖον δέν έξυ- πνούσεν ὁ θόρυβος.

— Εἶσαι βέβαιος, ήρώτησε, πὼς δέν εἶνε πληγωμένο ;...

— Μά ὅχι. σοῦ λέγω ! άπεκρίθη ὁ άξιωματικός, ψηλαφῶν ζωηρῶς τὸν Τιάρ- κον. Έντοσοῦτῶ, προσέθεσε μετ' ὀλί- γον, εἶνε περίεργο να μὴν ανοίγῃ τὰ μάτια...

— Σοῦ λέγω λοιπόν εγὼ, υπέλαβεν ή Λευκοθέα, ότι ή πληγωμένος θά εἶνε ή άρρωστος ὁ χαριτωμένος αυτός μι- κρούλης. Δέν κάνει να τὸν άρίσωμ' έτσι, να πεθάνῃ εἰς τὴ μέση του δρόμου.

— Μὰ τί θέλεις λοιπόν ;

— Να τὸν πάρωμε άπόψε εἰς τὸ σπίτι μας, να τὸν περιποιηθῶμε, και άμα γίνῃ καλά, τὸν στέλλωμε εἰς τὸς γο- νεῖς του.

Ο λοχαγὸς δέν άνθίστατο ποτὲ εις τὰς έπιθυμίας της αγαπητῆς του συζύ- γου. Διέταξε λοιπόν τὸν άμαξηλάτην να φορτώσῃ τὸν Τιάρκον εις την άμαξαν. Μετ' ὀλίγον έξεκίνησαν δια τὴν πόλιν, άπάγοντες τὸν μικρόν βοημὸν και άκο- λουθούμενοι ὑπὸ της Λέας, ή ὁποία

έτρεχε κατόπι της άμαξῆς βελάουσα. Τὸ πρώτον μέρος του σχεδίου, τὸ ὁ- ποῖον εἶχε συλλάβῃ ὁ βασιλεύς Βοδὸν, έπραγματοποιήθη από άκροῦ εις άκρον.

Έξήλθεν από τὸ δάσος και παρηκο- λούθησε μελαγχολικῶς την φεύγουσαν άμαξαν. Ήπειτα, άμα έχάθη από τούς ὀφθαλμούς του, έπέστρεψε πλησίον της Ζινέττας, ή ὁποία έκλαιε σιγῆλῶς, ά- παρηγόρητη διότι άπεχωρίζετο διακαν- τὸς τὸν μικρόν της σύντροπον.

Ο γέρον προσεπάθησε να την πα- ρηγορήσῃ και την έπήρεν από τὸ χέρι δια να έπιστρέψουν εις τὸ άμαξόσπιτον.

Άλλ' ή Ζινέττα ήτο συντετριμμένη από τούς κόπους και τὰς συγκινήσεις της τριμερᾶς αὐτῆς νυκτός. Τὰ ποδα- ράκια της δέν την έκρατούσαν πλέον, και δέν ήμπορούσε νακολουθήσῃ τὰ με- γάλα βήματα του Βοδὸν.

Οὗτος τὸ παρετήρησε, και σηκώνας την μικράν εις τὰς αγκάλας του, ὅπως πρὶν τὸν Τιάρκον, την μετέφερεν εις τὸ άμαξόσπιτον. Η Ζινέττα εἶχεν άκοι- μωμένη και κάλιν μ' έμπιστοσύνην τὸ ὠραῖον χρυσόμαλλον κεφαλάκι της εις τὸν εὐρὺν ὄμον του γηραιῶ της κυρίου.

Ὅς εν ὄνειρῶ ήκουε καθ' ὄδὸν την φωνήν του βασιλέως, ὁ ὁποῖος τῆ έψι- θύριζε :

— Δέν πρέπει να κλαῖς, Ζινέττα... Θά τὸν ξαναϊδῆς τὸν μικρό σου φίλο... Δέν τὸν έξαταλείπω...θά τὸν παρα- κολουθῶ, θά τὸν επιβλέπω από μακράν, και αργότερα, όταν θά εἶνε ένας ὠ- ραῖος άξιωματικός, θά γίνῃς γυναϊκά του !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΑΡΚΟΥ

«Φέρω εὐτυχίαν».

Ο βασιλεύς Βοδὸν δέν εξέλεξε τυ- χαίως τὸν λοχαγὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν και την σύζυγόν του Λευκοθέαν, δια να τοῖς έμπιστευθῆ τὸν μαθητὴν του και να στηρίξῃ επ' αὐτῶν τοιαύτας έπι- θύδας. Πρὶν έκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, εἶχε συλλέξῃ έπιμελῶς ὅλας τὰς αναγκαι- ας πληροφορίας περι του νεαροῦ άνδρουγίνου.

Εἶχε μάθει οὕτως, ότι ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, λοχαγὸς της νέας φρουρᾶς, ὁποσπιστής του αυτοκράτορος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε γνωρίσῃ και προστατεύσῃ από μικρόν, ήτο εις τῶν έννοουμένων άξιω- ματικῶν του Ναπολέοντος. Ὅτι εἶχε νυμφευθῆ μίαν χορεύτριαν της Αυτο- κρατορικῆς Ὀπερας, την παιδικήν του φίλην Λευκοθέαν, και ότι ή μόνη λύπη του εὐτυχῶς και χαριτωμένου ζεύγους ήτο ή άτεκνία του.

Ο βασιλεύς Βοδὸν δέν ήρκέσθη εις τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας τῶ εἶχον δώσει άξιωματικοὶ και στρατιῶται' ή-

θέλησεν ακόμη να κρίνῃ και εἰς ἰδίαις άντιλήψεις περι της άκρίβειας των.

Με την πρόφασιν ότι θέλει να πω- λῆσῃ κοσμήματα εις την χορεύτριαν, ήμπορεσε να συνομιλήσῃ μαζί της και να έκτιμήσῃ τὸσον την καλωσύνην της ὄσον και την μαλακότητά του χαρα- κτήρος της. Ητο άκριβῶς την ἡμέραν που έπήγεν εις τὸ Μόναχον με τὸν Τιάρκον.

Τέλος, χάρις εις την συνέντευξιν, την ὁποίαν εἶχε δώσει εμπρὸς του ὁ ά- ξιωματικῶς εις την νεαράν του σύζυγον, ὁ Βοδὸν ήμπορεσε να καταστρώσῃ την νυκτερινήν σκηνήν, ή ὁποία, μέχρι της στιγμῆς αὐτῆς, εἶχε τὸσον επιτύχη.

Όταν την έπομένῃν, περι την δε- κάτην πρωινήν ὥραν, εις την οἰκίαν του Μπραουζάου, ὅπου διέμενον ὁ Λουδοβί- κος και ή Λευκοθέα, ὁ Τιάρκος συνήλθεν από την βαρετιάν του νάρκην, εὐρέθη έ- ξηπλωμένος εις εν ὠραῖον μαλακόν κρεβ- βάτι, τὸ ὁποῖον εδούλειζε παντοῦ, κρεββάτι με σεντόνια, με μαξιλάρι, πράγματα ὅλα έντελῶς νέα και άγνωστα δι' αὐτόν.

Ο Τιάρκος, συνειθισμένος να κοι- μάται εις άπλοῦν άχυρόστρωμα, έγύριζε κ' έξαναγύριζεν επάνω εις τὸ έλαστι- κόν του στρώμα, συλλογιζόμενος, με ὄλην την ζάλην ή ὁποία έσκότιζεν ά- κόμη τὸ πνευμά του, ότι ήτο πολύ εὐ- μορφα εκεί' πάνω...

Ὅλίγον και' ὀλίγον επανήρχετο' εις

την πραγματικό- τητα. Άλλῃ ζα- λισμένος τὸσον ά- πό την μαλακότη- τητα της νέας του κλίνης ὄσον και από τὸ ναρκατι- κόν, με τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε ποτίσῃ ὁ Βοδὸν, δέν έπι- άζετο να συγκεν- τρώσῃ τὰς άνα- μνήσεις του, κ' έ- κύτταζε περιέρ- γως, με ήμικλει- στα μάτια, τὸ ὠραῖον δωμάτιον, εις τὸ ὁποῖον εὐρίσχετο.

Έξαφνα όμως, ανανήφας καθ' ὄλο- κληρίαν, ανεκάθησεν επί της κλίνης του ζωηρῶς, έτριψε τὰ μάτια του και ήρώτησε :

«—Ποῦ εἶμαι ; τί συνέβῃ ; Γιατί έ- φυγα από τὸ άμαξόσπιτο τὸ αφέντη μου τὸν Βογῶδ ; ποῦ εἶνε ή Ζινέττα ;»

Ένῶ τὸ παιδὸν έκαμειν ὄλας αὐτὰς τὰς έρωτήσεις χωρὶς απάντησιν, ή θύρα ή ὁποία έχώριζε τὸ δωμάτιόν του από την διπλανήν αἴθουσαν έσπρώχθη σιγᾶ, και μία ὠραία κυρία, ή χορεύτρια Λευ- κοθέα, προσέτρεξε φωνάζουσα με χαράν : — Λουδοβίκε !... Έλα λοιπόν !... Έξυ- πνησε !...

Ο άξιωματικὸς έπνευσε να ὁπακού- σῃ εις την πρόσκλησιν της συζύγου του, και οι δύο μαζί' έπλησίασαν τὸ κρεββάτι του μικροῦ άρρώστου.

Πρέπει να υποθέσωμεν, ότι αἱ φυσιο- γνομίαι του λοχαγῶ και της συζύγου του ήσαν πολύ συμπαθητικαί και ένέ- πνεον μεγάλην έμπιστοσύνην, διότι ὁ μικρός, βλέπων αὐτούς σιωπῶντας και προσεκτικούς άνωθέν του, δέν ήμπορεσε να κρατήσῃ τὰ γέλια.

Ο Λουδοβίκος Κορμᾶς ήρώτησεν εκ- πληκτικός :

— Μπα ! μπα ! ὥστε λοιπόν δέν εἶσαι άρρωστος ;

— Εγὼ άρρωστος ; άπεκρίθη ὁ Τιάρ- κος λιχνιζόμενος επί του ελαστικοῦ του στρώματος ; δέν τὸ πιστεύω.

— Τότε, μικρέ μου, μπόρεῖς να κρυ- χᾶσαι ότι έχεις πολύ βαρὺ ὕπνο.

— Γιατί ; ήρώτησεν άφελῶς τὸ παι- δίον.

— Γιατί ή ὦρα εἶνε ένδεκα, και γιατί—δέν σε μαλῶνα γι' αυτό,—κοι- μάσαι άδιακόπως από χθές.

— Ένδεκα ; ! άνέκραξεν ὁ Τιάρκος' γι' αυτό λοιπόν πεινώ τόσο πολύ ; !..

Τῶρα ήλθεν ή σειρά του Λουδοβίκου και της Λευκοθέας να γελάσουν με την καρδιάν των, ήσυχον πλέον περι της υγείας του παιδίου. Και ενῶ ή χορεύ- τρια τῶ προσέφερεν ή ἰδία ένα θαυμά- σιον ζωμὸν και μίαν φρυγανιάν, ὁ άξιω- ματικός τὸν ανέ- κρινε :

— Πὼς ὀνομά- ζεσαι ;

— Τιάρκος.

— Από ποῦ έρ- χεσαι ;

— Δέν ξέρω... ακόμη δέν ξέρω και ποῦ πηγαί- νω... Ὅ αφέντης μου ὁ Βοδὸν μου έλεγε κάθε πρωῖ κατά ποῦ να διευ- θύνω τὰ ἄλογα.

Ο άξιωματικός άντῆλλαξε βλέμμα με την σύζυγόν του.

— Βλέπεις, εἶπε, ότι καλὰ τὸ έμάν- τευσα εγὼ. Ὅ μικρός αυτός άνήκει εις τούς ατσιγγανούς, τὸ στρατόπεδον των ὁποῖων διαλύθη εσχάτως, κατά διαταγήν του Αυτοκράτορος.

Άλλὰ και οὕτως δέν έξηγηίτο πὼς τὸ παιδὸν εὐρέθη την νύκτα κοιμισμέ- νον εις τὸν δρόμον, με μίαν γίδα πλη- σίον του. Εἰς την έρώτησιν ταύτην ὁ Τιάρκος δέν ήδυνήθη ναποκριθῆ, άμα όμως τῶ ὠμίλησαν περι της γίδας, ά- νέκραξε :

— Πὼς ; ή Λέα ; ήτο μαζί μου και ή Λέα ; Άπε ή Ζινέττα ;

Τῶ άπεκρίθησαν ότι δέν ἦσαν εις

Η Ζινέττα έφίλησε και τὰ δύο μά- γουλα του μικροῦ της φίλου... (Σελ. 30, στ. β'.)

«Πὼς ὀνομάζεσαι ;—Τιάρκος.» (Σ. 31, στ. γ'.)

τόν δρόμον κανέν κοριτσάκι, άλλ' ότι ή Λέα εύρισκετο εις τόν σταύλον με τούς ίππους του άξιωματικού, και ότι είχαν άριστα εις την ύφανη της.

— Να ιδούμε μάλιστα πώς θα την άλλέξωμε, προσέθεσεν ο άξιωματικός, γιατί το χαριτωμένον αυτό ζῳον δεν άφίνει κανένα να το πλησιάση.

— Αλήθεια, έβεβαίωσεν υπερηφάνως ο Τιάρκος· ή Λέα δεν θέλει κανένα άλλον από την Ζινέτταν και από εμέ. Πηγαίνω να την ιδώ.

Αλλά με το κίνημα του έκαμεν ο μικρός βοημός διά να σηκωθή από το κρεβάτι, το υποκάμισόν του διηνοίχθη, και έφάνη, στήλθον επί του στήθους του, έν μετάλλιον.

— Τι' είν' αυτό που φορείς; ήρώτησεν ο άξιωματικός.

— Μπα!... δεν ξέρω... απεκρίθη ο Τιάρκος παρατηρών το μετάλλιον με κομικήν έκπληξιν. Ως χθές δεν φορούσα καμμιάν άλυσίδα.... Ποιός να μου την πέρασε στο λαιμό;

Είς τούτο οι νέοι φίλοι του μικρού βοημού βεβαίως δεν ήμπορούσαν να τῷ άπαντήσουν. Ο Κορμάς εξήτασε προσεκτικῶς το έγκόλπιον. Ήτο θαυμάσιον χρυσόν νόμισμα της εποχής του Καρόλου Δ', βασιλέως της Βοημίας. Είς το όπισθεν μέρος, όπου ή ανάγλυφος εικόνη είχαν εξαλειφθῆ υπό του χρόνου, έλαμπεν ή εξής φράσις, γραμμένη με μικρούς πολυτίμους λίθους χωμένους εις το μετάλλιον: Φέρω εύτυχίαν.

Το πράγμα λοιπόν, το όποσον κατέχεν ο Τιάρκος χωρίς να το γνωρίζη, ήτο άρχαιον περίαπτον, φυλακτόν μεγάλης αξίας. Αλλ' όσον και αν έσπαζε το κεφάλι του διά να συγκεντρώση τὰς άναμνήσεις του, ήτο άδύνατον να ένθυμηθῆ ο μικρός τί τῷ συνέβη την προτεραίαν.

Ένθυμείτο μόνον ότι είχαν άποκημυθῆ τῷ βράδῳ εις το τραπέζι, έν τῷ μέσῳ του Βοδόγ και της Ζινέττας, και έπειτα... τίποτε. Έβλαψα εύρέθη εις έν ώραϊον κρεβάτι, με μίαν χρυσήν άλυσίδα εις τόν λαιμόν. Από πού; πῶς;

Αφοῦ έτελειώσεν ή ανάγκη, ο Κορμάς την συνεκεφαλαίωσε λέγων:

«Το μόνον βέβαιον είνε, ότι ο βοημός, τόν όποσον το παιδί ονομάζει Βοδόγ, έκουσίως ή άκουσίως, έχασε τόν Τιάρκον.

«Το μετάλλιον αυτό, το όποσον βεβαίως θα έκρήμεσθη εις τόν λαιμόν του

ένῶ έκοιμάτο, άποδεικνύει μάλλον ότι ή έγκατάλειψις είνε έκούσια, ότι ο άλήτης αυτός, καταδικασμένος από τούς χωροφύλακας του Αυτοκράτορος, έστράπη εις φυγήν, λησμονήσας τόν μαθητήν του εις τόν δρόμον. Μερικά σημεῖα αὐτῆς της υποθέσεως μένουں άκόμη σκοτεινά, αλλά θα προσπαθήσωμεν να τα διευκρινίσωμεν γρήγορα.

«Θα διατάξω να έρευνησουν δι' αὐτόν τόν Βοδόγ, και επειδή δεν θα περμακρύνη από την έκείνη, οι άνθρωποι μου θα τόν εύρουν και θα μου τόν φέρουν.»

— Ωστε, ήρώτησεν ο Τιάρκος, θα ξαναβρῶ τόν αφέντη μου και τη Ζινέττα;

— Βεβαίωτατα, απεκρίθη ο άξιωματικός, και εξήλθεν άμέσως διά να δώση τὰς αναγκαίας διαταγὰς.

Ο Τιάρκος, ήσυχάσας με την υποσχέσιν του άξιωματικού, έγινε εύθυμος όπως κατὰ τὸ σύνηθες. Έσηκώθη τραγούδων, κατέβη εις τόν σταύλον, άλλεξε τήν Λέαν, έγνωρίσθη με τούς ύπηρέτας και τούς ίππους του λοχαγού,

και έν γένει επέρασε μίαν ώραϊαν ήμέραν. Και ή Λευκοθέα επίσης ήτο καταγοητευμένη από την παρουσίαν του μικρού βοημού, ο όποιος άφύπνιζε με τόν άργυρόχον γέλωτά του τὰς κοιμημένους ήχους της μελαγχολικῆς οίκιας, όπου ή χορεύτρια θα έστενοχωρεῖτο φοβερὰ κατὰ τὰς μακράς άπουσίας του συζύγου της.

Το βράδυ, όταν μετά την ύπηρεσίαν του έπίστρεφεν ο λοχαγός, ή Λευκοθέα τόν υπέδειχθη παιδοπατή και τῷ εἶπεν ότι ή ημέρα τῆς έφάνη όλιγώτερον μακρά τοῦ συνήθους. Έπειτα τόν ήρώτησε:

— Λοιπόν, βρέθηκε ο κύριος του παιδιού;

— Οχι, απεκρίθη ο Κορμάς· οι ούσαροι μας έτριγύρισαν όλη την έξογή, εις άκτίνα δέκα λευγών, αλλά ούτε ίχνος άτσιγγάνου.

— Περίεργον, εἶπεν ή Λευκοθέα, ή όποία δεν έφάνη διόλου δυσπρηστημένη από αὐτήν την είδησιν.

— Πολύ περίεργον, εξήκολούθησεν ο άξιωματικός, γιατί, αν ο άτσιγγανος αυτός εύρισκετο χθές βράδυ άκόμη, καθως λέγει το παιδί, απέξω από το Μπραουόνα με το άμαξόσπιτό του, είνε άδύνατον να περμακρύνη τόν. Τελοσπάντων αι έρευμαι εξακολουθοῦν.

— Νομίζεις ότι ως αύριον θα τελεσφορήσουν; ήρώτησεν ή Λευκοθέα.

Ο άξιωματικός έκίνησε τή κεφαλήν με άμφιβολίαν.

— Αι άστηρόταται διαταγαί του Ναπολέοντος, εἶπε, κατετρέμαζαν τούς βοημούς, οι όποιοι διεσκορπίσθησαν και έκρύφθησαν εις μέρη που μόνον αὐτοί γνωρίζουν... Θα εύρεθῆ ο κύριος του Τιάρκου; Πολύ άμφιβάλλω.

— Ω, τόσο το καλλίτερο! άνέκραξε χωρίς να πολυσκεφθῆ ή Λευκοθέα.

— Γιατί τόσο το καλλίτερο; ήρώτησεν έκπληκτος ο άξιωματικός. Τι να τὸ κάμωμε μεις αὐτό το παιδί;

— Είνε τόσο χαριτωμένο!

Είς τὸς λέξεις αὐτάς, ο Τιάρκος παρουσιάσθη γελαστός, κρατῶν δοχεῖον με άφρώδες γάλα. Διά δευτέραν φοράν έντός της ήμέρας είχαν άλλεξῆ την Λέαν, και τείνων τώρα το δοχεῖον πρὸς τήν Λευκοθέαν, τῆ εἶπε:

— Ορίστε, ώραία μου κυρία... δοκιμάστε το γάλα της Λέας, και πῆτέ μου αν είδατε ποτέ σας καλλίτερο!

Έπειτα, παιδοπατός, προσέθεσε:

— Να την έβλέπατε πῶς χάρηκε ή κακομοίρα όταν με ξαναείδε!

(«Έπειτα συνέχεια») ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΤΟΥΝΑΜΑΣ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Κουκλά μου, πού σαν μαμμά σε λατρεύω τόσο, κουκλά μου, τί μπουναμά θέλεις να σου δώσω;

Να σου πάρω ένα καπέλλο να σου πῆ μιά χαρά μ' άραχνοπλεγμένο βέλο και με μακροῦ φτερά;

Να σου πάρω ένα φουστάνι βελουδένιο και μακρῷ, να το βάλεις να σε κάνη να μη φαίνεσαι μικρή;

Να σου πάρω μίαν όμπρέλα μ' δια χρώματ' αγαπῆς, για να φαίνεσαι κοπέλλα του συρμού όπου κι αν πῆς;

Να σου πάρω ένα βραχιόλι να το βλέπεις ν' άπορῆς, και να σε θαυμάζουν όλοι όταν, φῶς μου, το φορῆς;

Να σου πάρω άσπρα γάντια νάχης χέρι τρυφερό, ή με φωτερὰ διαμάντια δακτυλίδι ζηλευτό;

Τί κουτή που εἶμ' ως τόσο να γυρεύω σαν χαζή! Μιά κουκλίτσα θα σου δώσω για να παίζετε μαζί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΑΡΔΙΟΚΤΥΠΙ

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΩΝ

Όλο και κοντοζυγώνουν τα Χριστούγεννα, μητέρα, όλο και κοντοζυγώνουν ή καλή Πρωτοχρονιά... Άδς πῶς τες στολίζουν όλες τες βιτρινες πέρα-πέρα με λογιάν λογιάν παιχνίδια, με τρουμπέτες και τουμπιά!

Σαν γυρίζω απ' το σχολειό μου, στέκω μιά στιγμή μονάχα τα θαυμάζω, συγκινοῦμαι, γίνωμ' άσπρος, σαν κερί... Ο καλός άγιος Βασίλης, τί θέ να μου φέρη τάχα; Τι απ' όλα θα διαλέξῃ; Ο,τι θέλω θα το βρῆ;

Κόχομαι τρυφάκος σπῆτι, ω μαμμά, τί καρδιοχτύπι! Θε να πέσω με τα μούτρα στη μελέτη, θα κλειστώ, Άσως μάνη πῶς διαβάσω, άριστα πῶς δεν λείπει και μου φέρει, και μου φέρει, το σακκι ξεχειλιστό!...

Η μητέρα που τ' άκούει, τόν κυτᾶζει, δεν μιλά, του χιδεύει το κεφάλι και γλυκά χαμογελά.

1909

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

Α μικρότερα παιδιά, όσα θέλουν τώρα την Πρωτοχροναίαν παιγνίδια, γίνονται με αυτά εύτυχη, χωρίς να έξετᾶζουν ούτε από πού έρχονται, οστε ποιός τὰ κάμνει. («Α, έξέχασα! τα φέρνει ο 'Αι-Βασίλης, και θα τα κάμνουν βέβαια εις την Καισαρειαν...») Τα μεγαλύτερα όμως, όσα δεν βλέπουν πλέον τα παιγνίδια παρά ως άξιοπερίεργα άντικείμενα, υπενθυμίζοντα εις αὐτά την πρώτην ήλικίαν,—τὰ μεγάλα παιδιά που δεν καταδέχονται τώρα να παίζουν με κουκλες και με σπαθάκια, αλλά που ενδιαφέρονται όπωςδήποτε άκόμη διά τόν χαριτωμένον αὐτόν μικρόκοσμον, θα ήθελαν ίσως να λάβουν όλίγας πληροφορίας διά τὰ νέα παιγνίδια, διά τὰ παιγνίδια της μόδας.

Πῶς; υπάρχει λοιπόν μόδα και εις αὐτά; Διατί όχι; άφοῦ υπάρχει εις όλα, υπάρχει και εις τὰ παιγνίδια' μᾶς έρχεται δε και αὐτή, όπως όλες οι μόδες, κατ' εὐθείαν από το Παρίσι. Και ναί μὲν ή γερμανική Νυρεμβέργη εφημέλιτο άνεκαθεν και εφημέλιτο άνδημ ως ή κατ' έξοχον πατρις τῶν παιγνιδιών, (πράγματι δε άκμάζει πάντοτε εκεί μία μεγάλη βιομηχανία, της οποίας τὰ προϊόντα διασπείρονται εις όλον τόν

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΚΩΝ

Σήκω, μίνα, το κεφάλι απ' τη σκάση, θ' άρρωσθήσης τα Χριστούγεννα ζυγώνουν κ' ή καλή Πρωτοχρονιά. Πῶς τὰ μαγαζιά στολίζουν! Όλα κάμε να σαστίσης με τὰ τόσα των παιχνίδια, τις τρουμπέτες, τα τουμπιά.

Όλα τὰ παιδιά του κόσμου είχαν κ' έχουνε παιχνίδια ποῦτε τὰ φυλάγουν διόλου, μα τὰ σκάζουν στη στιγμή. Κ' έγώ τίποτε δεν έχω... μόνος πάντα με τὰ ίδια, άλογο έχω το μαστούρι και καρότσι το σακμῆ.

Απ' εκεί περνῶ και στέκω και με άνοικτό το στόμα με καρδιοχτύπο τὰ βλέπω και άγγίζω τὸ γυαλί... λές ν' άφίσωμε την πόρτα άνοικτῆ πάνω στο δώμα; ο καλός άγιος Βασίλης να περάση και να 'μπῆ!...

Η μονούλα που τ' άκούει, τόν κυτᾶζει, δεν μιλά, κ' από το στεγνῶ της μάτι μικρὸ δάκρυο κυλά.

ΦΑΚ.

κόσμον) άλλ' ή εύφυία, ή έφευρετικότης, ή επινόησις έκάστοτε τῶν νέων και τῶν καλλιτέρων, ανήκει εις τούς Παρισινούς. Συμβαίνει δε και τούτο το περίεργον: μόλις επανοηθοῦν τὰ νέα παιγνίδια, αρπάζονται, κλέπτονται, αντιγράφονται από τούς βιομηχάνους της Νυρεμβέργης και άλλων γερμανικῶν πόλεων, κατασκευάζονται εκεί προστυχότερα και εύθυνότερα, και...στέλλονται πολλάκις να πωληθοῦν και εις αὐτήν την Γαλλίαν, και μέσα εις το Παρίσι! Οι Γάλλοι έφευρέται παραπονοῦνται διά την κλοπήν' άλλ' αν έξ αὐτῆς κερδίζουν όλιγώτερα...έκατομμύρια, ή δόξα όμως τοῖς ανήκει όλόκληρος. Είς όλον τόν κόσμον, το παιγνίδι του συρμού είνε εκείνο που βγαίνει εις το Παρίσι.

Φέτος λοιπόν το παιγνίδι της μόδας είνε...το άεροπλάνον. Και φυσικά, τί άλλο ήμπορούσε να είνε, μετά το κατόρθωμα του Μπλεριώ, ο όποιος διεπέρασε την Μάγην! Και το μὲν γνήσιον άεροπλάνον του διασήμου άεροπόρου εύρίσκειται όλονέν εις τὰς Αθήνας, έκτεθειμένον εις το Σκαίτιγκ, όπου, συγγρόνως σχεδόν με το πρώτον του Δε-Κατέρς, εκομίσθη από την Κωνσταντινούπολιν, μετά το δυστύχημα του ιδιοκτήτου του' (θα ήκούσατε ίσως ότι εις την Κωνσταντινούπολιν ο Μπλεριώ έπεσεν από ύψος όκτώ μέτρων κ' έκτύπησε σοβαρά) αλλά τὰ εύτυχη παιδιά ήμποροῦν να παίζουν με τὰ μικροσκοπικά και άκίνδυνα αντίγραφα, τὰ όποια έσοφίσθησαν να κατασκευάσουν οι παρισίνοι έφευρέται.

Δεν τὰ είδα άκόμη τὰ μικρά αὐτά άεροπλάνα, οστε ξεύρω αν ήλθαν, μαζι με τὰ μεγάλα, εις τὰς Αθήνας διά την Πρωτοχροναίαν. Φαντάζομαι όμως, άπ' όσα άκούω τουλάχιστον, ότι θα είνε ώραϊον παιγνίδι. Τα παιδικὰ άεροπλάνα, μονά

ή διπλά, έκτός του ότι είνε πανομοιότυπα τῶν αληθινῶν, κουρδίζονται και πετοῦν... εις το δωμάτιον. Ημποροῦν μάλιστα να παίρνουν και επίβάτας... κουκλες. Υποθέτω όμως ότι θα χαλοῦν γρήγορα, τῶσον αὐτά, όσον και οι επίβάται των, ως εκ τῶν συγγῶν πτώσεων εις το πάτωμα ή εις τὰ έπιπλα. Αλλὰ και ποῖον παιγνίδι δεν χαλᾶ γρήγορα στα χέρια τῶν παιδιῶν; Αὐτῆ είνε ή μοίρα των!.

Τὰ άεροπλάνα λοιπόν έδωσε και πῆρε φέτος εις το Παρίσι, τὰ Χριστούγεννα και την Πρωτοχροναίαν. Πολλά εύτυχημένα παιδιά το ήραν το πρωί παρά την έστίαν, όπου είχαν βάλῃ τὰ παπουτσάκια των, διά να τὰ γεμίση την νύκτα ο μικρός Χριστός ή ο 'Αι-Βασίλης, ρίπτων από την καπνοδόχον τὰ δῶρά του. Είδα μάλιστα και μίαν χαριτωμένην πρωτοχροναίικην εικόνα εις γαλλικῆν εφημερίδα. Παρίστανε τόν 'Αι-Βασίλην φορτωμένον και τρέχοντα την νύκτα επάνω εις τὰς μαύρας, στέγας, διά να μοιράση τὰ δῶρά του, ένῶ τόν έκινηγούσαν κατὰ πῆδας άνοπόμενα παιδιά, έναέρία, επίδαίνοντα άεροπλάνου. Πραγματικῶς εἶκῶν της εποχῆς!

Άλλο παρισινόν παιγνίδι, επίκαιρον και πολυζήτητον, είνε ο 'Κούκ εις τόν Βόρειον πόλον». Και αὐτό ώραϊον. Παριστᾶ το χιονισμένον τοπίον του πόλου, με τὰ έλληθρα τὰ συρόμενα από σκύλους, με τούς Έσκιμώους τούς συνοδούντας τόν Κούκ, με την σιγήν του έξερευνητοῦ, και—φυσικά,— με τόν έξερευνητήν τόν ίδιον. Το παιγνίδι κουρδίζεται! και τότε ο Κούκ προχωρεῖ κατ' εὐθείαν εις το κέντρον, το όποιον υποτίθεται ότι είνε ο πόλος, και στήγει εκεί θριαμβευτικῶς μίαν άμερικανικῆν σημαϊούλαν. Μολονότι το τελευταίον τούτο κίνημα άμφισβητεῖται πολύ, διότι

οί σοφοί της Κοπεγχάγης, εις τούς οποίους ὁ Κούκ υπέβαλε τὰ ἔγγραφα του, ἀπεφάνθησαν ὅτι οὐδέποτε ὁ ἐξερευνητής ἔφθασεν εἰς τὸν Πόλον, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδέποτε ἔστησεν ἐπ' αὐτοῦ οἰανδήποτε σημάειαν, — αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει βέβαια τὰ παιδιά νὰ ζετρελλαινῶνται μὲ τὸ νῆον παιγνίδι, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἀφθόνας τοῖς ἐμοῖσας φέτος ὁ κα-

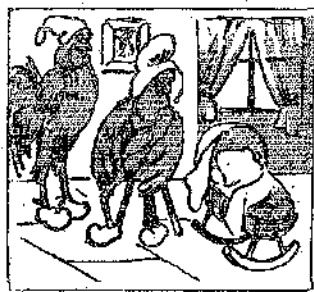
λὸς καὶ τόσον γενναϊότατος Ἀϊ-Βασίλης. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ποῶν εἶνε τὸ ἑλληρικὸν παιγνίδι τῆς μόδας; Ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχομεν οὔτε μεγάλην βιομηχανίαν παιγνιδίων, οὔτε ἐφευρέτας τοιούτων. Μία μικρὰ ἢ ὀκτοία ὑπάρχει, καταγίνεται εἰς τὸ νάντιγράφῃ ἐπιτυχῶς τὰ ξένα ἢ νὰ ἐνδύη μὲ βλάχικα φορέματα καὶ μὲ φουστὰνέλλες, κούκλες

φερμένες ἀπέξω. Ἦσως ἀργότερα ἀποκτήσωμεν. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἀποκτήσωμεν ποτέ, νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, τὸ δυστύχημα δὲν θὰ εἶνε μεγάλο. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα σπουδαίτερα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἐφευρέται μας καὶ οἱ βιομηχανοὶ εἰμποροῦν νὰ δείξουν τὸν ἐθνισμὸν των!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

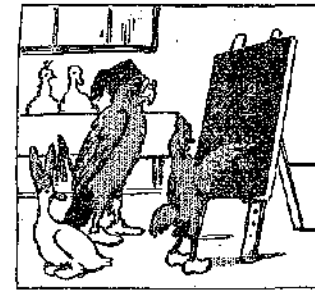
Ο ΠΕΤΕΙΝΑΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΙΔΗΣ

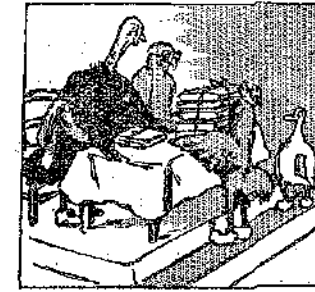
Ὁ κύριος Πατενός καὶ ἡ σύμδικ του, ἡ κυρία Πλουμιστή, ἀπέκτησαν ἕνα χαριτωμένο Μασμπέκο, τὸν ὅποιον ὠνόμασαν Πετεινάρην. Ἦτο ζωηρὸς καὶ ἔξυπνος, καὶ τὸν ἐκαράριζαν.

Ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, οἱ γονεῖς του τὸν ἐκόλλαν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωριοῦ του, ὅπου εἶχε συμμαθητὴν τὸν μικρὸν Παπίδη, τὸν υἱὸν τῆς κυρᾶ Παπίας.

Ὁ Πετεινάρης, φιλότιμος καὶ ἐπιμελής, ἐκαμνεν εἰς τὸ σχολεῖον μεγάλας προόδους. Ἀπεναντίας ὁ Παπίδης, ὀκνηρὸς καὶ ἀμελής, ἐπαίρναν ὅλη μὴθευικά καὶ ἐτιμωρεῖτο καθημέραν.

Ὅταν ἦλθον αἱ ἐξετάσεις, ὁ Πετεινάρης ἐπῆραν ὅλα τὰ πρῶτα βραβεῖα, ἐνῶ ὁ Παπίδης μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπροβιβάσθη μὲ σχεδὸν καλῶς καὶ διαγωγὴν ἀξίαν παραίνεσως.

Ἐμυγάλασαν καὶ τοὺς ἤπρην εἰς τὸν στρατὸν Ὁ Πετεινάρης δὲν ὠνειρεύετο ἄλλο, παρὰ νὰ διακριθῇ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ Παπίδης ἐχάλασε τὸν κόσμον νὰ ἐξαιρέθῃ, ἀλλὰ ἔεν τὸ κατῳρῶτος.

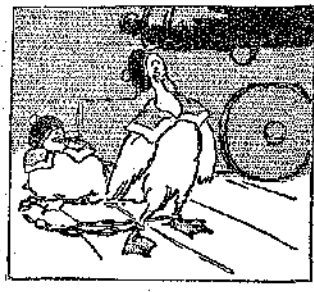
Ὁ Πετεινάρης, ἐπειδὴ ἔχεν ἕκ γενετῆς σπιρῶν, κατετάχθη εἰς τὸ ἱππικόν. Ὁ δὲ Παπίδης, ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσε νὰ κολυμβᾷ, κατετάχθη εἰς τὸ ναυτικόν. Ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ὄρεξιν καὶ ἀγάπην.

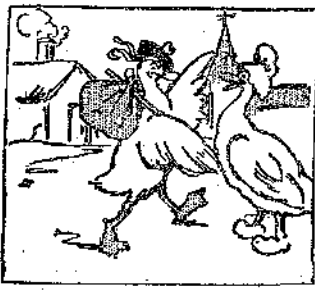
Καὶ ἦλθεν ὁ πόλεμος. Ὁ Πετεινάρης, ὅπως τὸ ὄνειροπολοῦσαν ἐπολέμησε γενναίως, διεκρίθη, καὶ τὸν ἐμὰ του ἐσημειώθη μεταξὺ τῶν ἀνδραγαθηρῶντων. Τότε, εἰς αὐτὸ τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὁ στρατηγὸς Ἀετόπουλος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὀπισθοστοῦ του Παγωνίδου, τῷ ἐνεχείρισεν τὸ παράσημον τῆς ἀνδρείας. Ὁ, τὶ εὐτυχῆς ποῦ ἦτο ὁ Πετεινάρης, διότι ἔκαμε τὸ καθῆκόν του, καὶ ἐτίμησε τὸ ὄνομά του, τὴν οἰκογένειάν του, τὸ χωριὸν του!..

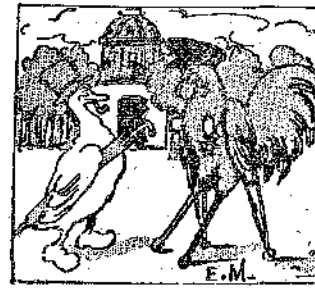
Τὶ ἐκαμνεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ναύτης Παπίδης; Αὐτὸς δὲν ἤξευρεν ἄλλο, παρὰ νὰ μεθῇ καὶ νὰ τὰ κάμνῃ βλάσασα, καθὲς φορὰ ποῦ τοῦ ἔβιδαν ἄδειαν νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ καράβι. Συχνὰ τὸν ἐμάζωναν ἀναίσθητον.

Μίαν φορὰν μάλιστα, τὸν ἔβαλαν καὶ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπειδὴ, μεθυμένος, ἐκτόπησε μὲ τὴν μυτέραν του ἕνα ὀπισπον, ὁ ὅποιος δὲν ἐχάρηζε κάσταναν καὶ τὸν κατήγγειλε. Ἄν δὲν ἦσαν μεθυμένος, θὰ τὸν ἐτουφεκίζαν.

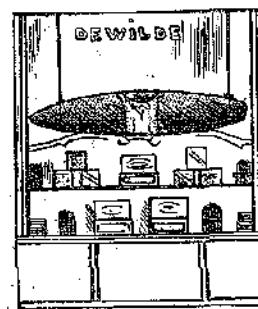
Ὅταν ἔλθεν ἡ ποινὴ του καὶ ἡ θητεία του, ὁ Παπίδης ἐδόξασε τὸν θεὸν καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ χωριὸν του, σῶος καὶ ἀβλαβής. Σὰ λίγο ἐκληρονόμησε καὶ μὲ καλὴ περιουσία. Καὶ σιγά-σιγά, μὲ τὴν ἡλικίαν, ἐφρονίμεψε.

Ὁ Πετεινάρης, ἐνδοξὸς ἀπόμαχος, ἀφοῦ ἔχασε καὶ τὰ δύο του πόδια εἰς τὸν πόλεμον, διεκρίθη φύλαξ τοῦ ἄστεροσκοπεῖου. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέπτεται συχνὰ ὁ Παπίδης, ναυκακόρης τῶρα πιά, καὶ τὰ λέει.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ Γίγας τῶν Πούρων

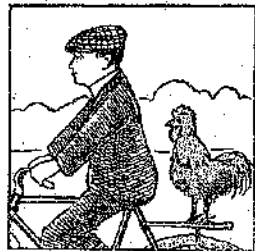
Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα ἐνὸς γιγαντιαίου μολυβδοκονδύλου. Ἰδοὺ σήμερον καὶ ἐν γιγαντιαίῳ πούρῳ, τὸ ὅποιον κατεσκευάσεν ἐσχάτως ὁ πρῶτος καπνοπώλης τῶν Βρυξελλῶν, καὶ ἐξέθεσεν ὡς ρεκλάμαν εἰς τὴν βιτρίναν τοῦ καπνοπωλείου του. Ἐχει μῆκος 1 μέτρου καὶ 50 ἐκατοστῶν, περιφέρειαν δὲ ἐν τῷ μέσῳ 0 μ. 53. Ὁ γίγας τῶν Πούρων, τὸν ὅποιον θὰ ἐκάπνιζεν ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἔγρασε μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον!

Πρόσωπα Ἰνδῶν

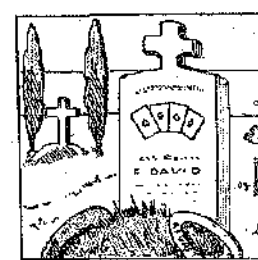
Οἱ Ἰνδοί, ὡς γνωστόν, βράφονται ἢ μᾶλλον ζωγραφίζουν ἐπὶ τοῦ προσώπου των διάφορα σχέδια. Ἀλλὰ πολλοὶ ἀγνοοῦν τὸν λόγον τοῦ παραδόξου τούτου ἐθίμου. Θὰ μᾶς τὸν ἐξηγήσουν αἱ εἰκόνας, τὰς ὁποίας συνέλεξε ἐσχάτως εἰς Ἀγγλος ἱεραπόστολος, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς μερικὰς. Ὁ Ἰνδός, τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου βλέπετε σήμερον, ἔχει ζωγραφισμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἕνα ψάρι. Τούτο σημαίνει ὅτι ἀνήκει εἰς φυλὴν ἀλιέων.

Πεινὸς Ποδηλάτης

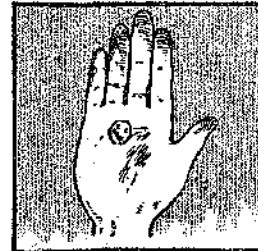
Ὁ ποδηλάτης κ. Ράλφ Ἀιντεμύλλερ, εἰς τὴν Γερμανίαν, ἔχει ἕνα πετεινόν, ὁ ὅποιος τὸν παρακολουθεῖ παντοῦ, καθισμένος εἰς θέσιν ὑπάρχουσάν πρὸς τοῦτο ἄνωθεν τοῦ ὀπισθίου τροχοῦ. Ὁ ἀκροβάτης αὐτὸς πετεινὸς πηδᾷ κάτω καὶ ξαναβαίνει εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ κυρίου του, ἐκτελεῖ δὲ καὶ διάφορα ἄλλα παιγνίδια, διὰ τὰ ὁποῖα δικαίως σεμνύνεται ὁ γυμναστής του.

Περίεργον Μνημεῖον

Ὁ μακαρίτης — Δαβὶδ ὀνομαζόμενος, — ἦτο μανιώδης παίκτης τοῦ πικέτου. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐχαράχθησαν οἱ τέσσαρες ἄσσοι τῆς τράπουλας, διὰ νὰ ἔχη διαρκῶς τὸ πολυθρόνῳ ἐκεῖνο «δεκατεσσάρων ἄσσοῦ», τὸ ὅποιον τσοάκισ τὸν ἐχαρποίησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του! Τὸ περίεργον αὐτὸ μνημεῖον ὑπάρχει εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἀγγλίας, κατεσκευάσθη δὲ ζῶντος ἀκόμη τοῦ κ. Δαβίδ.

Πρωτότυπος «ἐπιστροφή»

Ἐσχάτως, εἰς παράστασιν δοθεῖσαν ἐν Carshalton τῆς Ἀγγλίας, ὁ θυρωρὸς, ἀντὶ νὰ διδῇ μάρκες εἰς τοὺς ἐξερχομένους κατὰ τὸ διάλειμμα θεατᾶς, ἐσφράγιζεν ἀπλῶς τὴν καλῶμην των μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ θεάτρου! Ἐπιστρέφοντες οἱ θιαταί, ἐπεδείκνυν τὸ ἐπὶ τῆς καλῶμης των ἀποτύπωμα, τὸ ὅποιον ἐσκοῦπιζε τῶρα ὁ θυρωρὸς, καὶ κατελάμβανον πάλιν τὰς θέσεις των.

Περίεργον ὀπτικὸν πείραμα

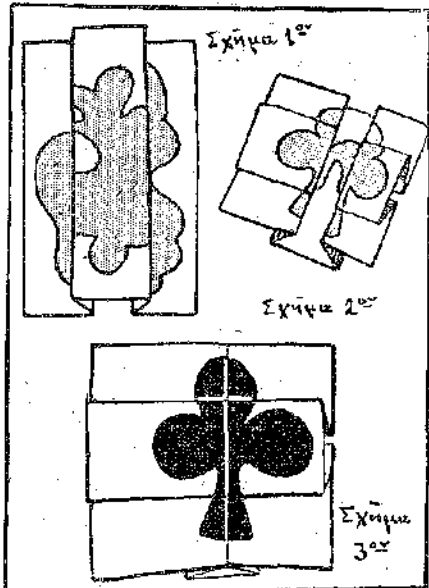

Κάμετε τὸ εὐκολώτατον αὐτὸ πείραμα: Ἐνώσατε, ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν, δύο βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν νὰ ἔχη κάλυμμα κόκκινον τὸ δὲ ἄλλο κάλυμμα

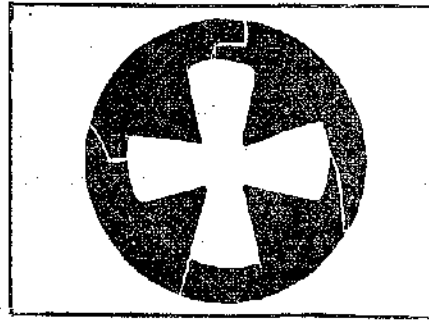
κυανοῦ. Τοποθετήσατε καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἀπὸ ἐν μικρὸν τεμάχιον λευκοῦ χαρτίου. Λάβετε κατόπιν τεμάχιον λευκοῦ καρτονίου λευκοῦ καὶ παρεθέσατέ το δρθιον μεταξὺ τῶν δύο βιβλίων, πλησιάσατε δὲ εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπόν σας οὕτως, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῆτε νὰ βλέπετε δι' ἐκάστου τῶν ὀφθαλμῶν παρὰ ἐν μόνον βιβλίον. Τότε, τὸ μὲν λευκὸν χαρτίον τὸ ἐπὶ τοῦ κόκκινου βιβλίου, θὰ σὰς φανῇ πράσινον, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ἐπὶ τοῦ κυανοῦ βιβλίου, θὰ σὰς φανῇ κίτρινον!

Λύσεις τῶν προηγουμένων Παιγνίων

[Ἴδε τὰ φυλλάδια 1—2 καὶ 3]

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ σὰς δεικνύει πῶς πρέπει νὰ διπλωθῇ διαδοχικῶς τὸ τετράγωνον χαρτίον μὲ τὴν κηλίδα τῆς μελάνης, διὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ Ἄσσος Σπαθί.

Ἰδοὺ ὁ λευκὸς σταυρὸς ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τῆς συναρμολογήσεως τῶν τεσσάρων μαύρων τεμαχίων, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. [Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἔχωμεν νέον Παιγνίον καὶ Ὀπτικὴν Ἀπάτην.]

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΑΥΡΟΣ

Κατά τὰς ἀρχὰς ἀρχὴν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ δούλεια καὶ ἡ σωματεμπορεία ὑπῆρχον εἰς τὰς γαλλικὰς κτήσεις τῆς Γουιάνης, εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ἐθιστοῦντο πρᾶγματα, ἀγοραζόμενα καὶ μεταπωλούμενα κατ'ἀρέσκειαν τοῦ ἰδιοκτήτου. Συχνῶς, εἰς τὰ «σκλαβοκάρα» αὐτά, συνέβαινε νὰ χωρίζωνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰς μητέρας των, αἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Φοβεραὶ σκηναὶ ἀπογνώσεως διεδραματίζοντο τότε μεταξὺ τῶν σκληρῶς ἀποχωριζομένων χωρὶς ἐλπίδα νὰ ξαναῖδωθον ποτέ...

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ κ. Πολυζῶης, πλούσιος κτηματίας, ἐκ τῶν ὀλίγων ἑλλήνων ἀποίκων τῆς χώρας ἐκείνης, ἐπέστρεψε μετὰ τῆς συζύγου του ἀπὸ τὸν περίπατον, ἐπλησίασε τὸ σκλαβοκάρα, ὅπου τὸν ἐλάκουσαν ἀγριαί φωναὶ, καὶ ἰδοὺ τὸ σπαρτακτικὸν θέσμα, εἰς τὸ ὅποιον παρέστη:

Ἐν τῷ μέσῳ ὀμίλου μαύρων, τῶν περισσοτέρων ἀλυσσθέντων, σύμπλεγμα ἐκ τριῶν προσώπων, — ἀνδρὸς, γυναικὸς καὶ μικροῦ μαύρου δεκατριῶν ἔως δεκατεσσάρων ἔτων, — εἴλαυνεν ὅλα τὰ βλέμματα. Ἡ κακὴ τύχη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἔκαμεν ὥστε, ὁ μὲν ἀνδρᾶς νὰ γοραστῇ ἀπὸ ἑνα χρυσοθήραν τοῦ Περού, ὁ ὅποιος ἤτοιμαζέτο νὰ τὸν πάρῃ μαζί του, ἡ δὲ σύζυγος καὶ τὸ παιδί νὰ γίνον κτήμα ἐνὸς καλλιεργητοῦ τῆς Βραζιλίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς εὗρισκε τὴν μαύρην πολὺ ἡλικιωμένην, προσέκαθε νὰ τὴν μεταπωλήσῃ, διὰ τὰ κρατήσῃ μόνον τὸν μικρόν, ὁ ὅποιος τῷ ἐφαίνετο εὐριστός καὶ... εὐθνήσ.

Τὴν στιγμήν πού ἐπρόκειτο νὰ χωρισθῶν, οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐβγαζαν φωνὰς σπαρτακτικὰς. Τὸ μαστίγιον τοῦ σωματεμποροῦ ἐπανελημμένως παρενέθη. ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ κτυπήματα, τὰ ὅποια ἐπιπᾶν ἀγρίως ἐπὶ τῶν καθημαγμένων σωματῶν, ἡ λύπη τῶν ἀθλίων διετήρει τὸ κράτος τῆς καὶ ἐξαδῆλοῦτο μὲ δάκρυα ἀτελείωτα καὶ λυγμοὺς ἀδιακόπους.

— Πανάγο, εἶπεν ἡ κυρία Πολυζῶη πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς, αὐτὰς οἱ φωνές, αὐτὴ ἡ σκηνὴ μοῦ ματώνει τὴν καρδιά. Σὲ παρακαλῶ, ἀγέραςε αὐτοὺς τοὺς σκλάβους. Θὰ μ' εὐχαριστήσης πολὺ.

Ὁ κ. Πολυζῶης ἀντέταξεν ὅτι εἶχε σκλάβους ἀρκετούς, ὅτι ἡ δημοπρασία εἶχε λήξῃ, ὅτι οἱ ἀγορασταὶ δὲν θὰ ἐδέχοντο νὰ μεταπωλήσουν τὰ νέα των

ἀποκτήματα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ κυρία Πολυζῶη ἐπέμενε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ σύζυγός τῆς τῇ ὑπεσχέθη νὰ προσπαθῆσῃ.

Πραγματικῶς, ἔκαμε τὴν πρότασιν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας, οἱ ὅποιοι μόλις συγκατετέθησαν νὰ παραχωρήσουν τοὺς σκλάβους των, ἀφοῦ ἐξήτησαν καὶ ἐπέτυχον τιμὴν διπλάσιαν τῆς ἀξίας των, διότι ἐγνώριζαν καλὰ τὸν πλούτον καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ ἑλλήνου κτηματίου.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Καὶ οἱ τρεῖς μαῦροι, ἀφοῦ παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των, ἀπηλλάχθησαν ἀπὸ τὰς ἀλύσεις των καὶ ἠκολούθησαν χαρούμενοι τοὺς νέους των κυρίους. Ἡ κυρία Πολυζῶη ἐκράτησεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῆς ὑπηρεσίαν τὴν μαύρην, καὶ κατέστησε τὸν σύζυγόν τῆς βοηθὸν τοῦ κηπουροῦ. Ὅσον διὰ τὸν μικρόν, αὐτὸς ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ εὐτυχία τῆς μαύρης οἰκογενείας ἦτο τελεία. Ἡνωμένοι αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς κίνδυνον διασπάσεως, ἐμακάριζαν τὴν τύχην των καὶ εὐλογοῦσαν τοὺς καλοὺς των κυρίους.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλά. Ἐξυπνος, ἐπιμελής, προσεκτικός, ὁ μικρὸς μαῦρος ὀφελήθη θαυμασιῶς ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ ἔλαβεν. Ἐμεγάλωσεν, ἔγινε δυνατὸς καὶ ἱκανὸς διὰ κάθε ἐργασίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ γονεῖς του ἀπέθαναν, ὀλίγον καιρὸν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐξορκίζοντες τὸν υἱὸν των νὰ μὴ λησιμονήσῃ ποτὲ τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ὅποιαν ὄφειλον εἰς τοὺς εὐεργέτας των.

Ὁ Γιάννης— αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου μαύρου, — ἔγινε βοηθὸς πολὺτιμος τοῦ κυρίου του. Εἰς δὴν τὴν Γουιάνην δὲν ὑπῆρχε κτήμα ἱκανὸν νὰ παραδληθῇ μὲ τὸ κτήμα τοῦ κ. Πολυζῶης. Εὐγνώμονες διὰ τὰς θυσίας ποῦ τὸν ἐδέλεπαν νὰ κάμνῃ χάριν αὐτῶν, οἱ μαῦροί του δὲν τὸν ἐδούλευαν ὡς οἱ κοινοὶ σκλάβοι τῶν ἄλλων καλλιεργητῶν, ἀλλὰ μὲ δὴν των τὴν θέλησιν καὶ μὲ ζῆλον ἐξαιρετικόν. Διὰ τοῦτο αἱ ἐσοδαὶ του ἦσαν πάντοτε ἕξοχοι.

Μίαν ἡμέραν κακαὶ εἰδήσεις ἦλθον ἀπὸ τὰ βόρεια τῆς Γουιάνης. Ἀνεμὸς ἐπαναστατικὸς ἔπνεε διὰ τῶν κτημάτων.

Συσσωματωθέντες εἰς μυστικὰς ἐταιρείας, οἱ μαῦροι τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀνυπότακτοι σκλάβοι, ὀρκίζοντο μῆκος ἐναντίον τῶν λευκῶν καὶ προσεπάθον νὰ προσηλυτίσουν καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἡ συναμοσία ἐπέξετεινετο. Οἱ ἐργάται τῶν γειτονικῶν κτημάτων ἐστάσιζον καθημερινῶς. Πυρκαϊαί, ὀφειλόμεναι εἰς σκόπιμον ἀμέλειαν, ἐξερηγνόντο παντοῦ. Ὑπακούοντες ὡς εἰς μυστικὸν σύνθημα, οἱ μαῦροι δούλοι οὐδέποτε εὗρισκοντο εἰς τὰς καλύβας των διὰ νὰ δώσουν ἐγκαίρως χεῖρα βοηθείας. Αἱ ἀντλία ἦσαν χαλασμέναι τὸ νερὸν ἔλειπε. Πρὸς ἐπιμετρον, ἀβρατοὶ ἐχθροί, ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἀταξίας, ὑπεβοήθηον τὸ πῦρ νὰ τελειώσῃ τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον. Δὲν παρήρηξατο σχεδὸν νύξ, χωρὶς νὰ πορευθῆ ὁ δριζὼν ἀπὸ γιγαντεύουσ φλόγας, σκορπιζούσας παντοῦ τὸν ἄεθρον καὶ τὴν ἀπύγνωνσιν.

Μόνον εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Πολυζῶης δὲν ἐφαίνετο ἀπειλούμενος τοιοῦτος κίνδυνος, ἐκ μέρους τοῦλάχιστον τῶν δούλων του. Ὅλοι τὸν ἠγάπων ἔλοι, εἰς ἕν νεῦμά του, ἦσαν πρόθυμοι νὰ θυσιάσθον διὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσουν.

Ἀλλὰ τὰ πάντα ἐδικαιοῦτο κανεὶς νὰ φοβῆται ἐκ μέρους τῶν ἐπαναστατημένων ἐκείνων μαύρων, τῶν ξένων, οἱ ὅποιοι διέτρεχον τὰ κτήματα, μεθυσμένοι ἀπὸ λύσαν καὶ ρακίην, περιφέροντες παντοῦ τὸ ἐγκληματικὸν των ἔργον, καὶ νομιζόντες ὅτι κάθε λευκὸς εἶνε τύραννος, κάθε ἰδιοκτήτης ἐχθρὸς.

Μίαν νύκτα, μεθ' ἡμέραν γαλήνης, κατὰ τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν προσμήνυε τοιοῦτο δυστύχημα, τὸ πῦρ ἐξερράγη αἰφνιδίως εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν τοῦ κ. Πολυζῶης. Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἡ οἰκία ἐκαλύφθη δὴ ἀπὸ φλόγας. Τὸ νερὸν ἔλειπε. Τρηπημένοι ἀπὸ κακουργοὺς χεῖρας, οἱ σκλάβοι τῶν ἀντλιῶν δὲν εἰργάζοντο, καὶ αἱ δεξαμεναὶ ἦσαν κεναί.

Ὁ κ. Πολυζῶης ἀπέσκα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ ἀπελπισίαν: Εἰς τὸ κτίριον, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ καταρρεύσῃ, ἡ σύζυγος καὶ ὁ μικρὸς τοῦ υἱός, τοὺς ὅποιους εἰς τὴν πρώτην στιγμήν τῆς ἀλλοφροσύνης ἐνόμισαν σωθέντας, παρουσιάσθησαν ἔξωφρα εἰς ἕν τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος, ἐκβάλλοντες κραυγὰς τρόμου καὶ τείνοντες ἀπέλιπδας χεῖρας...

Εἰς τὴν Γουιάνην, ἡ ὅποια ὑποφέρει ἀπὸ σεισμούς, αἱ οἰκίαι εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ ξύλου καὶ σιδήρου. Ἐπομένως καίονται εὐκολώτατα.

Καὶ ἡ οἰκία τοῦ κ. Πολυζῶης, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κτισμένη, ἀπετέλει ἤδη ἀπέραντον πυρᾶν, πρὸ τῆς ὁποίας ἐντρομοὶ οἱ μαῦροι ὑπεχώρουν, ἔταν ἔξα-

φνα, ὁ μαῦρος ἐπιστάτης, ὁ ὅποιος ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς μακρὸν κτήμα, κερουσιάζθη.

Ἐβάσταζεν εἰς τὸν ὄμιον τοῦ σιδήραν κλίμακα καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μάλλινον σκέπασμα βρεγμένον καὶ ἀποστάζον.

Ἀπόθησεν ἰσχυρῶς δλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μαντεύοντες τὸν σκοπὸν τοῦ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν, ἐτήριξε τὴν κλίμακα ἐπὶ τῆς προσώφους, ἡ ὅποια μετ' ὀλίγον θὰ κατέρρεε, ἀνέβη καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν φλογῶν.

Ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας παρήλαθ, — λεπτὸν, τὸ ὅποιον ἐφάνη αἰὼν εἰς τοὺς κερουσιζομένους, — ἔπειτα, εἰς τὴν κάμινον, ἐφάνη ἀκαθῆς καὶ ἀτάραχος ἡ μαύρη σιλουέτα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιστάτου.

Περιφρονῶν τὰς φλόγας, αἱ ὅποια ἔλειπον τὰς σάρκας του, ἐτύλιξε μὲ τὸ ὑγρὸν σκέπασμα τὴν κυρίαν Πολυζῶη καὶ τὸν υἱόν της, τοὺς ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται διδύλου ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ διπλοῦν αὐτὸ φορτίον, διέσχισε καὶ πάλιν τὴν πυρᾶν, κατήλαθε τὴν κλονιζομένην κλίμακα, καὶ εἶχεν ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ τρέξῃ μέχρι τοῦ κ. Πολυζῶης, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὅποιου κατέθεσε τὸ πολυτιμὸν φορτίον.

Ἐπειτα, μὲ τὸν ὄμιον ἴσασμένον ἐκ τῆς πτώσεως μεγάλου σιδήρου, μὲ τὸ σῶμα δλον γεμάτον φρικώδη ἐγκαύματα, ὁ πιστὸς ὑπῆρέτης κατέπεσεν ἐξηγνημένος, ἡμιθανής, ψελλίζων μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Κύριε, ἐσώθηκα καὶ οἱ δύο!

Τὴν συγκινητικὴν αὐτὴν ἱστορίαν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, μοὶ διηγήθη πρὸ ἔτων ὁ ἴδιος ὁ κ. Πολυζῶης, γέρον πλέον, ὁ ὅποιος, ἀφοῦ ἐπλούτησεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἦλθε νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ δύναμιν του. Ὁ ἐξέχων εἶτε διὰ τῆς καρτερίας, εἶτε διὰ τῆς εὐθύτητος, εἶτε διὰ τοῦ ὕψους τῶν ἀρχῶν του καὶ τῆς ὀρθότητος τῶν σκέψεων του, ἐπιβάλλει κάποιον αὐτόματον σεβασμὸν. Ὁ κόσμος τρέφει πίστιν πρὸς τοὺς τοιοῦτους καὶ πεποιθήσιν, καὶ ζητεῖ νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Ὁ ἐξοχος νοῦς διαγεῖρει τὴν θαυμασίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ ἀσφαλίζει τὸν σεβασμὸν. Ὁ ἐξοχος νοῦς εἶνε δύναμις τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ ἀπορρέει ἐκ τῆς καρδίας. Καὶ μὲν οἱ ἐξόχοι νοῦ ἀνθρώποι κατέχουν

εἰς τὴν κοινωνίαν θέσιν ἀνάλογον μὲ τὴν δianoσάν των, ἀλλὰ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας τιμῶνται μόνον ὅσοι ἔχουν χαρακτήρα.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὑπῆρξαν ὄντα ἐξαιρετικά, τὸ δὲ μεγαλεῖον αὐτῶ καθ' ἑαυτὸ εἶνε σχετικόν. Οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιβάλλονται ἀπὸ ὀρίζοντα περιορισμένον, καὶ ὀλίγοι εὗρισκουν εὐκαιρίαν νὰ ἀναδειχθῶν μεγάλοι. Καθένας ὅμως εἰς τὴν κοινωνίαν εἰμπορεῖ νὰ φέρει αἱ ἐντίμως καὶ δικαίως ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ εἶνε ἀκέραιος, δικαίος, πιστός, εὐλικρινής καὶ ἐντιμος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μικρότερα πρᾶγματα.

Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ἀληθῆ χαρακτήρα τοῦ πλησίον, ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ πρὸς τοὺς συναναστροφομένους αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον διαπραγματεύεται τὰς ὑποθέσεις του, ἢ φέρεται ἐν γένει πρὸς τρίτους.

Ἄλλως, τὸ καθῆκον εἶνε ἀπαραίτητος ὀδηγὸς εἰς δλας τὰς σχέσεις τοῦ συνήθους ἀνθρώπινου βίου, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν εὐγενεστέρων χαρακτήρων. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ἔχη χρήματα, μῆτε κτήματα, μῆτε ἐπιστημονικὰς γνώσεις, μῆτε ἰσχύον, θὰ εἶνε ὅμως ἀξίος σεβασμοῦ ἂν ἔχη σταθερὰν καρδίαν καὶ εὐγένειαν ψυχῆς, ἂν εἶνε ἐντιμος, εὐλικρινής, μετρίφρων καὶ ἐκτελῇ πάντοτε εὐσυνειδήτως τὸ καθῆκόν του.

[Κατὰ τὸ ἀγγλίδιον τοῦ ΣΜΑ·Ι·ΔΣ]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

- 1.—Νὰ μεταφραστῇ εἰς τὴν συνήθη ἀπλὴν γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς γαλλισμοῦς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς μεγάλων ἐλευθεριῶν, τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον.
- 2.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὄψεσιν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1910, οἱ δὲ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εἰς γραμματόσημον.
- 3.—Τὸ πρὸς μεταφρασὴν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς:

L'épée de Damoclès

«L'autre jour, m'écrivit un petit abonné, dans une histoire que je lisais, on disait de quelqu'un: «Son bonheur aurait été parfait, si le brave garçon n'eût pas redouté sans cesse de se voir retirer son emploi, qui, d'un instant à l'autre, devait être supprimé: c'était son épée de Damoclès.»—Je n'ai pas compris ces derniers mots.»

Cela nous reporte à une très ancienne époque. En ce temps-là, un certain Denys, de Syracuse, ville de Sicile, avait réussi à s'emparer dans sa patrie le pouvoir qu'il exer-

çait en tyran absolu, menant la vie la plus opulente et en apparence la plus heureuse; mais naturellement il était détesté du peuple qu'il opprimait et qui menaçait toujours de se soulever contre le tyran, pour le détrôner et sans doute le faire mourir.

Parmi les flatteurs qui entouraient Denys, dont ils avaient la faveur, s'en trouvait un, nommé Damoclès, qui, souvent convié aux somptueux banquets donnés par le maître, ne cessait de vanter le bonheur de celui-ci.

Mais un jour, au moment de s'asseoir à table, au dessus de la place qu'il devait occuper, il vit, suspendue par un simple crin, une épée dont la pointe effleurait sa tête, de sorte que la moindre secousse pouvait rompre le crin, et Damoclès eût été en ce cas transpercé par l'épée.

C'était Denys qui avait imaginé de figurer ainsi sa propre situation; et l'histoire nous a conservé le souvenir de cette ingénieuse allégorie, à laquelle on fait fréquemment allusion.

- 4.—Μεταφράσεις καθορογραμμέναι, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, —μὴ περιέχον δηλαδὴ τίποτε ἄλλο ἔκτος τῆς μεταφράσεως, —μὲ τὸ ἔννομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ διαγωνιζομένου, εἶνε δεκταὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1910.
- 5.—Ἡ καλλιτέρα μεταφράσις θὰ δημοσιευθῇ μαζί μὲ τὴν κρίσιν εἰς ἕν τῶν φυλλῶν τοῦ Φεβρουαρίου. Βραβεῖα δὲ θέπουνημηθοῦν τὰ ἀκριβέστατα διὰ τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Καρ. 5, ἀρθρον 3, § α, β γ, (φυλλάδιον 1—2, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλητικὴν τὸν τόμον τοῦ 1909 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, συναποστέλλοντας καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι ὅλον νὰ καταργηθῶν τοὺς τόμους τοῦ 1909, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περιωσσεύσων χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1909, ἐρυθρὰ μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσώσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εὗρισκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

Ἐβάσταζεν εἰς τὸν ὄμιον τοῦ σιδήραν κλίμακα... (Σ. 37, στ. α.)

18ε τήν Ο-δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Υπόμνη- του, Κωσ. Β

Η ΕΛΠΙΔΑ

Ώρες τώρα ή νύχτα έφριξε το μαύρο της πέπλο...

Μονάχα ε' ένα φτωχικό σπιτάκι, ένα μικρό φως που τρεμοσβύνει...

Έβλεπε μιά μητέρα που στέκεται στο κρεβάτι του μικρού της γιοιού...

Εθνικός Ύμνος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

25 Οκτωβρίου 1909.

... Στο βάθος της Κολοκυθούς, παρ' ολίγον...

Η θία μεγάλη εικόνα της Παγαγίας εστόλιζε το τέμπλο...

Παρέβαλα τότε το έργο της φύσεως και του καιρού...

Δεν θα ξαναπεράσω από 'κει ποτέ πιά!...

Παλλάς

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΔΙΔΕΙΝ

Ήμεραν τινά, εὐρισκόμην μετὰ τινων φίλων μου...

Καί' δόξον σνήγηται μικρόν κοράσιον, τό σπιτοῦν ἀπέλαυε μήλα...

«Πόσον πωλεῖς ἄρα σου τὰ μήλα;...»

— Σοῦ τὰ πλήρηνα τόσον, μέ τήν συμφωνίαν...

Τό ἔπραξε πάρωτα. Τά παιδία ἐκείνη καταγχαριστήθηκαν...

(J. J. Rousseau)

Γλυκειά Πατριδιά

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Συννέφιασε, ἄλλοίμοιο, πάμυ βροχή θ' ἄρχισ'...

**

Γυρνῶ και βλέπω τὰ βουνά τριγύρω...

Δούκισσα τῶν Σαλώνων

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΘΚΟΙ

Μιά νέα μαϊμουδίτσα ἐκοίθε ἔνα κινδύμει μετ' ὅσον...

(Florian) *Αθανάσιος Διάκος

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΤΑΙΝ

Εἰς ἓν συμπόσιον παρατεθῆν πρός τιμήν τοῦ διασημοῦ...

Μετὰ μέρα, ἐπιστρέφον ἀπό μακρονὸν περὶπτον...

— Πι ἔπαθεσ, μίστρες Μπόζτερ;...

«Κατὰ τήν ἀπουσίαν σας, μιά φιληνάκη ἤλθε νά με δειῖ...»

Σημαιοφόρος Ἑλλη

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ο μεγαλύτερος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ κόλαξ.

**

Ο μὴ τολμῶν νά εἴπῃ τήν ἑλίφιν τοῦ ἤ τήν χαρᾶν...

Ἡ δόξα στεφανῶνει πολλάκις τοὺς ἀσημάντους...

Ἠραῖος τοῦ Μεσολογγίου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΤΙΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητῆς καταβουρωμένος δια τὰς ἀταξίας...

— Γκερεῖσιον γρήγορα ἀπό δῶ, παληόπαϊδο.

— Ἀδύνατο, κύριε καθηγητά' τό σπῆτι εἶνε ἰσόγειο!

Ἐστᾶλη ὑπό τῆς Ἡλιακῆς Ἀκτίνοσ

Ο Τάξης διαβίζει γαλλικά.

— Μπαμπά, μπαμπά, ὁ Τάξης τρελλάθηκε!

— Μά διαβάζω γαλλικά, κούτ'! τῆ λέγει ὁ Τάξης.

— Μά τί, ἀπαντᾷ ὁ Τότησ, τὰ γαλλικά δέν ἔχουν γράμματα;

Ἐστᾶλη ὑπό τῆς Χαράσ τῶν Ἑλλήνων

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ, ὁ Ἀζαρίας, ὁ Μαθουσαλάσ, ἡ Τρισέγγηνη...

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 31 Δεκεμβρίου—μὴ τὸ λησμονῆτε,— ληγεῖ ἡ προθεσμία...

Διὰ τὸ Σύμπλεγμα ἐλήφθησαν ἀκόμη και αἱ φωτογραφίαι...

Περιμένοντες και τοὺς ἄλλους ἕως τὴν Πέμπτην.

Ἡ ἐν Ἀθήναισ και τὰσ Ἐπαρχίασ πώλησισ τοῦ φύλλου...

Καλὰ τὸ ἐνόησεσ, Σκότισ. Τὸ 32ον ἔτοσ μου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Αἰκατερίνη Β., σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια. Δυστυχῶσ δέν ἠμπορῶ...

Νά σοῦ λῆσῃ, Σιλφίε, ὁ μικρός βαπτιστικός. Ἡ ἑλάθα τὰ κούφια...

Ἐκαίμεσ πολὺ καλά, Ἀχροναναίδια, ποῦ ἀπεράσισεσ...

Τι εἴβροφα ποῦ γράφεισ, Καρδία Ἑλληνίδοσ!...

Ρόδον τῆσ Κύπρου, νέα μου ἐνθουσιώδησ φίλη...

Ἡ ἀγαπητή μου φίλη Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Βάρα κατὰ τὸ Κανίον, ὁ κύριόσ Φαίδων...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

σχολαστικόν) α' Ὁ Χειρῶν (στίχοι βεβαιωμένοι)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰοδέν ψευδῶνυμον ἀνανοῦται ἢ ἀνοῦται δὲν δὲν...

Νέα ψευδῶνυμα: Καρδία Ἑλληνίδοσ, κ. (Τ. Π.)...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰοδέν ψευδῶνυμον ἀνανοῦται ἢ ἀνοῦται δὲν δὲν...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

Ἡ ἐπιτολή μου φιλῆ Ἀνδροῖνη Γεωργαλλίδου...

τέρω απάντησις σε πληροφορεί· τώρα ήρχισα να λαμβάνω διά την Σ. Σ. Σ. πολλά· και άραία πραγματάκια· δεν ήτο δυνατόν!) 'Εξόριστον Βασιληάν (έλαβα) 'Υπορασκιστήν του 'Εθιους (δεν πειράζει· ο ά ιδρύσας άλλον με μέλι μόνιμα) Ναπολιόντα Βοναπάρτην (κατενθουσιασμένον με τό νέον φυλλάδιον) Πηνελόπειν Π. (έστειλα) Γλυκισίαν 'Ελευίδα (βραβείον έστειλα) 'Ανακρίοντα (έλαβα) Ρήμβην (πολύ εχάριστος έκπληξής ή επίστολή σου!) Μωσικώ, κτλ. κτλ.

Είς δσας επιστολάς έλαβα μετ. τήν 26 Δεκεμβρίου, θαπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεσμαι· έξ 'Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 12 'Ιανουαρίου· εν των 'Επαρχιών μέχρι της 19 'Ιανουαρίου· εν του 'Εξωτερικού μέχρι της 7 Φεβρουαρίου.

Γ'Ο χάριτος των λέσεων, επί του οποίου δέον γράφασαι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πωλείται εν τή Γραφείω μας εις φανέλλους, εν έκαστος περιή 20 φύλλα και τιμάται. φε. 1./

22. Δεξιγράφος.

'Ενα σύμφωνον με όρημα 'Απ' τ' άπρόσωπα ήνώθη Και άκόμα μ' ένα ήράμμα· Και με τούτο της 'Ασίας Τής Μικράς έφανερώθη Γνωστή χώρα εν τή άμα.

Εστάλη από του 'Αθανασίου Διάκου

23. Λογοπαικτικός Δεξιγράφος.

Θάυμα έκαμα μεγάλο! Μή δυό ν' και τίποτ' άλλο! 'Εσχημάτισα θεάν, Μίαν νόμφην παλαιάν.

Εστάλη από του 'Υμνου της Κρήτης

24. Στοιχιώγραφος.

'Ομιλώ μ' άπ' όσα λέγω δέν καταλαβαίνω γρῦ· 'Αν μάλλάτης τό κεφάλι, Κ' έτσιθά μιλήσω πάλι, 'Αλλά τώρα όλο με γνῶσι Και σοφία περισσή.

Εστάλη από τό Σβυστό μας Κανδήλι

25. Αναγραμματισμός.

Τήν άντωνυμίαν αναγραμματίξω Και χονδρόν τι ζῶον ούτω σχηματίξω.

Εστάλη από τό Χάνι της Γραβιάς

26. Δοτή.

* * * * * Νάντεκατασταθούσιν ό άστέρισκοι διά γραμμάτων ούτως ώστε νάναγνωσκειται· καθέως * * * * * Ν * * * * * τως αρχαία περίφημος χώρα * * * * * όριζοντίως βασιλεύς της Μακεδονίας· διαγωνίως δέ άρχαία πόλις ιστορική και περίφημος 'Αγγλος έξερευνητής.

Εστάλη από της Γλυκισίας 'Ελείδος

27. Κεντρομμένον και άντιστραμμένον Κυβόλεξον.

- 1.—'Ο ποταμός 'Αδίγης τήν 'Ιταλίαν άρδεύει.
- 2.—'Υπάκουε τῷ διδασκάλῳ.
- 3.—Μή ζητῆς πράγμα θανατικόν.
- 4.—'Ο 'Αμῶν ήτο προφήτης.

Εστάλη από της Δουίσοις των Σαλώνων

28. 'Απροσδόκητον.

Ποιον έπιπλον σε προστάζει νά προφέρης πόλιν της 'Αγίας Γραφής;

Εστάλη από Κονστατινου 'Εμμανουήλ

29. Μυσικόν.

στιγς -υαο -πτρς -οιατοις
Εστάλη από 'Αντωνίου Γ. Καρυστινίω

30. Ποικίλη 'Ακροστιχίς.

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητουμένων λέσεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθ'εξής, άποτελουν άρχαίον τεχνίτην, άρχιτέκτονα:

- 1, Κόλαξ τυράννου.
- 2, Πόλις της Μυσίας.
- 3, Μέγας φιλόσοφος.
- 4, Πόλις εν Τροία.
- 5, Είς των έπτα σοφών.
- 6, Βασιλεύς των Θηβών.
- 7, Μυθικός Ποταμός.
- 8, Σοφός νομοθέτης.

Εστάλη από Πέτρου Δ. Πασχάλη

31. Γρίφος.

	ου	
Α ντολ2	τφ	τφ τήν
	2εδ	κλν
	τφ	τφ τήν
		την ου
		την ου
		ου

Εστάλη από τό Ναυτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων των φύλλον 45 και 46
452. 'Ανάγη (ανά, φή).—453. 'Θήρα-'Ήρα.—454. Κόμη-Ρόμη.—455. Πίνδος.
456. Α Α-ΓΗ-ΜΑ φεις της Σελήνης ήτο
Α-ΓΗ-ΣΙ-ΛΑ-ΟΣ όλική. 2, Σύν 'Αθηνά
ΜΑ-ΛΑ-ΚΟΣ και χείρα ζίνει. 3, Τό
Ο2 παρόραμα είνε λάθος.—
460. ΕΚΤΩΡ, ΚΡΗ-

ΤΗ, ΠΑΛΙΝ ('ΕΚλίτωτος, ΚΡΑΤΕΡΟΣ, ΤΗΛΕμάχος; ΩΤΙτις, ΡΗΝος).—461. Τής παιδείας αι μέν ρίζαι μικράι, οι δε καρποι γλυκείς.—462. Μή δια επί τό αυτό.—463. Κάμε τό καλό και ρίξ' το 'στό γαλό. (Κα με το -καλοκάρι χ-το 'στό -γαλό).

464. 'Ερμούπολις ('Ερμού, πόλις).—465. Μενίδι (με ν' δι...).—466. Πέρξ -πέρδιξ.—467. Κάιρον-Κρόνια.

468. Α ΑΝΑ ΜΙΑΔΑΣ ΚΟΙΡΕΥΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΙΧΘΥΟΣΑΥΡΟΣ
469. 'Οστις δέν εὐθύνμει τίποτε, κα έχει δια. ('Η άνάγνωσις κατά στήλας, εκ των κάτω προς τά άνω).—470. 'Η Νεμέα (είνε μαία).—471. ΧΑΝΙΑ-ΑΒΑΝΑ (ΧΑΝαάν, 'ΑΒθακούμ, ΝΑούρα, 'ΙΝδία, 'Α'Αρών).—472. Δώρον Θεού πολύτιμον είν' ή πιστή φιλία—εις τούς καλούς δέν δίδεται τοιαύτη εύτυχία.—473. 'Αγες και προβάτιά εἰσι ποιμνιον (εγ. ες και -πρό βατα εις ι -πί μ' ν' ών).

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Κατά τό προκηρυχθέντα, τήν 20 Δεκεμβρίου κα απόγευμα, έτέθησαν εις τήν Κληροτίδα όλοι οι αριθμοί του Μηνεύου των μέχρι της στιγμής εκείνης έγγραφέντων συνδρομητών διά τό 1910, — από τού 1 μέχρι του 954—έτέθηθη δέ ο αριθμός

452

ο όποιος κερδίζει μίαν Μετοχήν της 'Εθνικής Τραπέζης, αξίας δραχμῶν 100.
'Η προσοχής 'Α' τακτική Κλήρωσις των Δώρων της Διαπλάσεως διά τό 1910, καθ'ήν θα κερδίσουν 50 αριθμοί, 24 γίνη, ως είπομεν και εις τό προηγούμενον φύλλον, τήν 15 'Ιανουαρίου. Φροντίσατε να έγγραφήτε ή νάναλώσετε τήν συνδρομήν σας μέχρι της ήμέρας εκείνης, διά νά λάβετε μέρος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις με άπ' άσ στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά 10, διά δέ τούδ συνδρομητίας μας λεπτά 6 μόνον· με παρ' άσ στοιχεία τό διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α ζ α τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστα όσο 15 λέξεις, δηλαδή και αι ελιγότεραι των 15 πληρόνονται οι τήν 15. Ο χωροτόδ στίχος, όπου και από μιν λέξιν, με κεφαλαία ή παρ' ή άλλη στοιχεία των 8 στιγμών, διολογίζονται ως 27 λέξεις άπλά.— Αί μη συνδεδεμένα υπό του άνωτέρου άγγελία δέν δημοσιεύονται.

Α ντάλλάσω δελτάρια μεθ' άπάντων των Συνδρομητών της Διαπλάσεως. Προτιμησις ελευθέρα.—Dystychis, Wady Half (Soudan). (Γ, 25)

Γ λυμεία 'Ελπίς, άπειρώς σας εύχαριστώ διά τήν μεγάλην έπιεικείαν σας διά τό Μικρά μου Μυστικά. Χίλιες καλές εύχες σας στέλλω διά τάς εορτάς.—Μαύρα Μάια. (Γ, 26)

Η λλαξα ψευδώνυμον.—Χιωτικό 'Ακρογιάλι, πρήην Καμάρι της Μάννας. (Γ, 27)

Α ντάλλάσω Μικρά Μυστικά.—Μωσικώ. (Γ, 28)

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Δύο χιλιάδων ετών δόξα.
'Ο,τι ύπέροχον παρήγαγεν ο κόσμος πνευματικώς, χλιετής Αδτοκρατορία προσπίξουσα τον πολιτικόν του κόσμου κατά της βαρβαρότητος, κατέληξαν εις τετρακοσίω ετών δάκρυα και στενογμούς. Τεσσάρων αιώνων πόθοι, έπτά ετών γιγαντομαχία ένεσάρκωθησαν εις τήν ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΛΟΝΟΛΕΥΚΟΝ. Εμπορεί να υπάρχη διά τήν άνθρωπότητα μάλλον ύπέροχον, μάλλον ύψηλόν σύμβολον από τήν ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΛΟΝΟΛΕΥΚΟΝ; και ποίος συνδρομητής της Διαπλάσεως δύναται να μήν τήν ψηφίση; **Δύ τρις της 'Ελλάδος** (πρώην Παιμεντις Μυθιά). (Γ, 30)

Βραβείον! Βραβείον στην
ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ε εύχαριστούμεν 25ην Μαρτίου διά τήν άφινιδιαν έπισκεψίν του εις Κάιρον. Με άδελφς, έμεθα και ήμεΐς τρελλοί, άλλ' όχι σαν και σε, καίμενε.— Σε φυλλοπομπεία, δυστυχῆ... Σ' άρέσουν τό κόκκινα; ο μικρόν τό ηπροϋνι, κτλ.— **Αιγυπτιακός Στόλος, Αρχιεπισκοπος Γερμανός και Σία.** (Γ, 32)

Παιδιά! ψηφίσατε με έμάς για να φαγή μία μέρα τό πρώτο γλυκοχάραμα στον σκοτεινόν αϊθερα. Της δόμοιρης Πατρίδος μας τούφεκι όχι λαμπάδα για ν' αναδέίξετε με έμάς του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑ, Να τήν ψηφίσετε, παιδιά, θάνε διπλή τιμή σας είν' ή 'Ελλάς Πατρίς σας.
ΑΓΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ (Γ, 33)

Οι άλλασοντες κατοικίαν συνδρομηται, παρακαλούνται, διά να μη παρασιπη τό φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως τήν νέον των διεύθυνσιν εις τό Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά τήν έκτύπωσιν της νέας ταίριας. Άλλως δέν εδθνήνομεθα διά τήν άπόλειαν του φύλλον.